

**Лука Вітіелло. Хроніки мафії.
Народжені у крові. Книга 0.5**

КУПИТИ

Про книгу

Чоловікам роду Вітіелло безжальність передавалася у спадок. Лука вважав, що його батько - уособлення жорстокості. Аж поки сам не перевершив його. Лука має стати капо, його призначення - нещадно ламати інших та залишатися глухим до благань. А ще він мусить підкорити свою наречену Арію.

Увага! У книзі є згадки росіян і російської культури.

Пролог

Я був хлопчиком, який в одинадцять років уперше вбив людину.

Я був підлітком, який у сімнадцять задушив двоюрідного брата.

Я став чоловіком, який купався в крові своїх ворогів без жодних докорів сумління, насолоджувався їхніми стогонами, наче бісовою сонатою Моцарта.

Монстри стають, а не народжуються.

Дурниці.

Я народився монстром. Жорстокість текла в моїх венах, наче отрута. Вона струмувала в жилах кожного чоловіка з роду Вітіелло, передавалася від батька до сина — нескінченна спіраль жаху.

Я народився монстром, а ніж, кулаки та грубі слова мого батька перетворили мене на ще страшніше чудовисько.

Мене виховували, щоб я став капо, щоб правив безмилосердя, щоб без жодних роздумів чинив жорстокість.

Мене виховували, щоб я ламав інших.

Коли Арію віддали за мене, усі аж затамували подих — чекали, скільки часу мине, перш ніж я зламаю її так само, як мій батько ламав своїх жінок. Як неблаганно, безжально, жорстоко знищу її невинність і доброту.

Мені б знадобилося мало зусиль, аби зламати її. Для мене це було звичною справою.

Для мене — чоловіка, народженого й вихованого монстром, приреченого бути монстром, аби стати капо.

Я охоче був монстром, і цього монстра всі боялися. До її появи. До появи Арії.

З нею мені не треба було приховувати власної темної сутності.

Її світло сяяло яскравіше за мою темряву.

З нею я не хотів бути монстром. Я хотів захистити і від тієї сторони своєї душі.

Але ж я монстром народився. Мене виховували ламати інших. За те, щоб не зламати її, довелося заплатити певну ціну.

Ціну, яку монстр на кшталт мене не мав би ризикувати платити.

Розділ перший

Лука

9 років

Ми з Маттео сиділи за обіднім столом і дивилися на двері — чекали маму. Дзвінок на обід пролунав уже давно.

Наша няня Маріанна стояла під стіною й поглядала то на годинник на серванті, то на нас. Батько рідко їв разом із нами, але мама завжди приєднувалася — принаймні обідала, навіть якщо ледве трималася на ногах. Вона завжди приходила вчасно — а раптом батько вирішить з'явитися.

Де вона була?

Може, захворіла?

Учора мама здавалася дуже блідою, за винятком синіх і жовтих плям на обличчі й руках — у тих місцях, де батько її «вчив». Вона часто робила щось не так. З батьком було важко не помилитися. Те, що вчора було нормальним, сьогодні могло виявитися неправильним. Ми з Маттео теж часто плутали одне з іншим — і нас карали так само.

Маттео взяв ніж і встромив його в миску з картопляним пюре, над яким більше не здіймалася пара, а потім засунув до рота лезо, вкрите пюре.

Маріанна примокнула язиком.

— Одного разу ти поріжешся.

Маттео знову встромив ніж у пюре й облизав його, уперто випнувши підборіддя.

— Не поріжуся.

Я відсунув стілець і підвівся. Виходити з-за столу до закінчення обіду не дозволялося, але батька не було вдома, тож... господар у домі зараз я. Бо Маттео на два роки молодший за мене.

Я обійшов навколо столу. Маріанна ступила крок у мій бік.

— Луко, тобі не можна... — вона замовкла, побачивши моє обличчя.

Я був схожий на батька. Ось чому вона боялася мене більше, ніж Маттео. А ще тому, що я мав стати капо. Незабаром я буду тим, хто каратиме всіх інших за їхні провини.

Вона не пішла за мною, коли я пройшов через фое й піднявся сходами.

— Мамо? Обід на столі.

Жодної відповіді. Я ступив на сходовий майданчик і підійшов до маминої спальні. Двері були прочинені. Востаннє, коли так було, мама плакала на ліжку, але зараз усередині панувала тиша. Я штовхнув двері, мені стиснуло горло. Надто тихо. Із відчиненої ванної кімнати лилося світло.

Унизу я почув голос батька. Він повернувся з роботи. Напевно, розсердився, що я не сиджу за обіднім столом. Я мав би спуститися вниз і вибачитися, але ноги самі понесли мене до джерела світла.

Наші ванні кімнати були оздоблені білим каррарським мармуром, але цього разу приміщення чомусь набуло рожевого відтінку. Я застиг у дверях. Підлога була залита кров'ю. Я бачив кров досить часто, щоб упізнати. А її солодкуватий запах із металевою ноткою здавався того дня ще солодшим, бо змішався з маминими парфумами.

Я простежив поглядом за потоком крові — висохлим червоним водоспадом, що забарвив білу ванну, — він витікав з обвислої руки. Біла шкіра була розтята, з-під неї проступила темно-червона плоть.

То була мамина рука. Мала бути її, навіть якщо сама мама здавалася чужою. Тьмяно-карі очі стали схожими на нерухомі очі маски. Дивилися на мене сумним самотнім поглядом.

Я зробив кілька кроків уперед.

— Мамо? — Ще один крок. — Мамо?

Вона не відповідала. Вона була мертва. Мертва. Я помітив ніж на підлозі — один із Маттеових, чорний ніж-керамбіт. Власної зброї в мами не було.

Вона порізала собі вени.

Це була її кров. Я подивився на ноги — мої шкарпетки були просякнуті червоною рідиною. Я кинувся геть, послизнувся їй, падаючи назад, заволав. Сильно вдарився задом об підлогу, і мій одяг увібрав її кров, прилипнувши до шкіри.

Я схопився на ноги й вибіг звідти — рот був роззявлений, у голові стукотіло, в очах пекло від сліз. Налетів на щось. Підняв голову й побачив розлючене обличчя батька — він дивився на мене. Батько сильно вдарив мене по обличчю.

— Припини кричати!

Я стиснув губи. Я кричав? Подивився на батька, та перед очима все розпливалося. Він схопив мене за комір і струснув.

— Ти плачеш?

Я не знав, що відповісти. Знав, що плакати не можна.

Я ніколи не плакав, навіть коли батько робив мені боляче. Він ударив мене ще сильніше.

— Відповідай.

— Мама померла, — прохрипів я.

Батько насупився, роздивляючись кров на моєму одязі. Пройшов повз мене до спальні.

— За мною, — наказав він.

Я помітив, що в коридорі з нами стояли двоє його охоронців. Вони дивилися на мене таким поглядом, якого я не міг зрозуміти.

Я не рухався.

— Ходімо, Луко, — прошипів батько.

— Благаю тебе, — сказав я. Ще одна заборона: просити. — Я не хочу бачити її знову. Обличчя батька перекошилося від люті, і я приготувався. Він накинувся на мене й схопив за руку.

— Більше ніколи. Ти більше ніколи не вимовиш цього слова. І жодної сльози, жодної огидної сльози. Інакше я випалю тобі ліве око. Навіть з одним оком ти зможеш стати посвяченим.

Я швидко кивнув і витер очі тильним боком долоні. Я не опирався, коли батько зтягнув мене назад до ванної кімнати. Не заплакав знову — лише дивився на тіло у ванні. Лише на тіло. Поволі буря в грудях стихла. Це ж було лише тіло.

— Нікчема, — пробурмотів батько. — Жалюгідна повія.

Я насупився. Жінки, з якими батько зустрічався поза нашим будинком, були повіями, але мама — ні. Вона була його дружиною. Повії піклувалися про батька, тож він не так сильно знущався над матір'ю. Так вона мені пояснювала. Але їй це не допомогло.

— Перший! — закричав батько.

До кімнати увійшов один з охоронців. Його звали не Перший, але батько не переймався запам'ятовуванням імен підлеглих нижчого рангу — натомість призначав їм номери.

Перший стояв позаду мене. Поки батько пильно оглядав матір, жорстоко посміхаючись, він стиснув мені плече. Я глянув на нього, гадаючи, навіщо він це робить, що це означає, але він дивився не на мене, а на батька.

— Поклич когось, нехай усе це приборуть, і виклич Бардоні. Він повинен знайти мені нову дружину.

У мене в голові все закрутилося від його слів.

— Нову дружину?

Рекомендована література

Пов'язані честю.
Хроніки мафії.
Народжені у крові.
Книга 1

Я бачу, вас цікавить
п'ятьма

Сім етапів смерті.
Відверта сповідь
судмедексперта

Конклав. Книга 3.5

Якщо це станеться

Що знає річка.
Таємниці Нілу #1

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ